ΕΤΟΣ Η' — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 Μαΐου 1894 — Ἀριθ. 351

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρόμηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Εστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θέσιν διὰ τοὺς ἄνδρας.—Σύγγρονοι Ἕλληνες ποιηταί. Ρίζος Νερούλὸς (ὑπὸ Εὐφρασίας Κετσέα).—Ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ πέραν τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κ. Μαρίας Δελφοῦ).—Καὶ ἄλλαι εὐεργετικαὶ μαθήτριαι.—Ἐκδρομὴ εἰς Ὀλυμπίαν.—Ἡ δεσποινὶς Καλλισπέρη ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.—Ἀπομνημονεύματα Ραγκαβῆ.—Αἱ θεωρίαι τοῦ κ. Λυκόρτα.—Ἀνάγνωσμα Λαμπρίδου.—Ἡ Ἑλληνικὴ ἀτμοπλοΐα.—Συναυλία τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλομούσων ὑπὸ τῶν σεισμοπλήκτων.—Κρητικοὶ γάμοι.—Ἀλληλογραφία.—Ἐπιφυλλίς

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΘΕΣΙΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ

Θέσιν διὰ τοὺς ἄνδρας! Ἰδοὺ ποῖον εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας κατ' ἀντίθεσιν τοῦ *θέσιν διὰ τὰς γυναῖκας*, τὸ ὁποῖον φέρουν ἐπὶ τῶν προγραμμάτων των οἱ προοδευτικοὶ λαοὶ τῆς Δύσεως.

Ἀλλ' αἱ θέσεις ὅλαι καὶ τὰ ἐπαγγέλματα καὶ αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι ἀνέκαθεν καὶ πάντοτε ὑπῆρξαν προσιτὰ εἰς τοὺς ἄνδρας, θὰ εἴπητε. Καὶ αὐτὴ ἡ φύσις δαψιλῶς τοὺς ἐφωδίασε μὲ μῦς ἰσχυροὺς καὶ σωματικὴν ρώμην πολὺ ἀνωτέραν τῆς γυναικός. Τί θέλουν λοιπόν, τί ζητοῦν, τί ἐπιθυμοῦν περισσότερον ;

Ὅσαι καὶ ὅσοι ἀνεγνώσατε τὸ προχθεσινὸν ὡραῖον ἄρθρον τοῦ Φαίακος εἰς τὴν «Ἑστίαν» περὶ τῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν *Ἑλλήνων μεταναστῶν* θὰ εἴδετε ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα ἐκπατρίζονται ἀνὰ ἑκατοντάδας διὰ νὰ ζητήσωσι πέραν τῶν ὠκεανῶν θέσεις μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων, νὰ συναγωνισθοῦν μετ' αὐτῶν ἐν τῇ μᾶλλον ἀκόπῳ καὶ ἀναπαυτικῇ ἐργασίᾳ, ἣν ἡ γυνὴ καὶ τὸ παιδίον τῶν δύο κόσμων ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἑκατοντάδων ἐτῶν ἀσκεῖ.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διασχίσητε τὸν Ὠκεανόν, ἵνα ἴδητε τὸν Λάκωνα ἱστάμενον εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν παραπλεύρως τῶν ἐξηντλημένων γραϊδίων καὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ συναγωνιζόμενον μετ' αὐτῶν τὸν ἄγονον καὶ ἄκοπον ἀγῶνα τῆς πωλήσεως δέσμης ἀνθέων ἢ ὡραίων ἐσπεριδοειδῶν καρπῶν.

Ὁ πρὸς τὴν γυναικείαν ἐργασίαν συναγωνισμὸς τοῦ ἀνδρὸς διοργανοῦται ὁσημέραι συστηματικώτερος ἐδῶ, ὑπὸ τὰ βλέμματα ὅλων μας, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὸ στάδιον τῆς ἐργαζομένης γυναικὸς τόσον ἀσφυκτικῶς στενὸν καὶ περιωρισμένον εἶναι, ὅπου αἱ πλεῖσται τῶν ἐργατίδων πεινοῦν καὶ εὑρίσκονται συνεχῶς πρὸ τοῦ τρομεροῦ διλήματος, μεταξὺ τοῦ ἐκ τῆς πείνης φυσικοῦ θανάτου ἢ τοῦ διὰ τῆς ἀτιμίας ἠθικοῦ.

Ἡ ραπτική, ἡ πλεκτική, ἡ ὑφαντική, τὸ πλύσιμον καὶ τὸ σιδήρωμα καὶ ἡ παρὰ ταῖς οἰκογενείαις ὑπηρετικὴ ἰδοὺ τὰ μόνα στάδια τῆς εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ἐργαζομένης γυναικός.

Εἰς ἐποχὰς προγενεστέρας ἑκάστη εὐποροῦσα οἰκογένεια εἶχε τὴν ράπτριαν τῶν ἀσπρορρούχων της, ὅπως εἶχε τὴν γραῖαν πλέκτριαν τῶν περικνημίδων, τὴν πλύντριαν καὶ σιδηρώτριάν της καὶ ἀριθμόν τινα ὑπηρετριῶν, ἀναλόγως πάντοτε τῶν μέσων, ἅτινα διέθετε καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ἣν κατεῖχε.

Οὕτω ἡ πτωχὴ τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν τάξις ἐκέρδιζεν ἐντίμως τὸν ἄρτον της, ἐξησφάλιζε μάλιστα συνεχῶς καὶ μικρὰς διὰ τὸ μέλλον οἰκονομίας, διατιθεμένας πρὸς ἀποκατάστασιν, ἐὰν ἦτο ἄγαμος ἢ πρὸς συντήρησιν διὰ τὰς τρομερὰς ἐνδεχομένης ἀσθενείας ἢ καὶ τοῦ γήρατος ἡμέρας.

Ἀπό τινος ὅμως τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἐντελῶς φάσιν. Ὁ ἀνὴρ τῶν ἀγρῶν καὶ τοῦ ἀρότρου, ὁ μὲ νευρώδεις βραχίονας καὶ τυλώδεις χεῖρας γεωργός, ὁ καλλιεργῶν τὴν γῆν μετὰ τῆς γυναικὸς ἐν ἰσότητι δυνάμεων, — ἣν οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ τῇ διαφιλονεικήσῃ ἐκεῖ, — ἐφιλοδόξησε βίον ἀνετώτερον καὶ ἀπολαυστικώτερον. *Ἂς σκάψουν ἡ γυναῖκες τὰ χωράφια*, εἶπε, ρίπτων περιφρονητικῶς μακρὰν τὴν σκαπάνην. Καὶ περιλύπως ἀτενίζων τὰ ἡλιοκαῆ καὶ λάσια στήθη του καὶ ψαύων τὰς σκληρὰς καὶ τυλώδεις χεῖρας του, συγκρίνει ἀνεπαισθήτως ἑαυτὸν πρὸς τὸν

βουλευτὴν ἢ τὸν ἰατρὸν τῆς ἐπαρχίας του, οἵτινες τόσον μαλακὰς ἔχουν χεῖρας καὶ τόσον ἀκόπως ζοῦν.

Θὰ πάω καὶ ἐγὼ 'στὴν Ἀθήνα, διανοεῖται ἢ τούλάχιστον θὰ στείλω τὸ παιδί μου — τὸν υἱόν, ἐννοεῖται, διότι ἡ κόρη δὲν εἶναι παιδί. —

Καὶ οὕτω βαθμηδὸν, καὶ κατ' ὀλίγον οἱ ἀγροτικοὶ ἐξ ἀνδρῶν πληθυσμοὶ συσσωρεύονται εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἵνα ἀποκτήσουν τὰ προσόντα καὶ δικαιοῦνται νὰ μετέχωσι τῆς ἀφαιμάξεως τοῦ δημοσίου ταμείου πρὸς ἀναζήτησιν ἀκόπου καὶ ἀνέτου ἐργασίας. Τὰ παιδία γίνονται ὑπηρέται καὶ μαθηταὶ ἐνταῦτῷ. Οἱ ἔφηβοι καὶ νέοι ἄνδρες γίνονται ἐμπροῦπάλληλοι, ἢ ὑπηρέται, μάγειροι θαλαμηπόλοι, ἐκδιώκοντες τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα ἐκ τοῦ μαγειρείου, καὶ τῶν ἀντιθαλάμων, ἀνταλλάσσοντες τὰ χονδροειδῆ ἐνδύματά των μὲ τὴν μέλαιναν στολὴν καὶ δεσμεύοντες τὰς ἀέργους χεῖράς των ἐντὸς λευκῶν χειροκτίων.

Καὶ οἱ ἄνδρες οὗτοι—ἐπειδὴ εἶναι ἄνδρες—πληρώνονται διπλασίως ἀπὸ τὰς γυναῖκας, μεθ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά των, διότι, ὡς βλέπετε, ἀντικαθιστοῦν παρ' ἡμῖν τὰ οἰκόσημα ὄχι τοῦ μεγάλου γένους, ἀλλὰ τοῦ μεγάλου πλούτου.

Εἰς τὸ στάδιον λοιπὸν τῆς οἰκιακῆς ὑπηρετικῆς ἡ γυνὴ ἐπικίνδυνον ἔχει ἀνταγωνιστὴν τὸν ἄνδρα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πλυντικὴν καὶ σιδηρωτικὴν τὸ ἔδαφος τῆς ἐργαζομένης γυναικὸς ἄρχεται κλονιζόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας της. Οἱ διὰ τοῦ μεγάλου μισθοῦ σχηματίσαντες κεφάλαιον μέχρι τῆς χθὲς ὑπηρέται, γίνονται σήμερον ἐπιχειρηματίαι. Πλυντήριον μηχανικὸν ἱδρύεται ὑπ' αὐτῶν, τὰ καταστρεπτικὰ διὰ τὰ ὑφάσματα ὀξέα καὶ ἅλατα ἀναπληροῦν τὰς γυναικείας χεῖρας, σχετικὴ εὐθυνία ἐπιτυγχάνεται οὕτω καὶ αἱ δυστυχεῖς πλύντριαι βλέπουν ὁσημέραι ἀραιουμένην τὴν πελατείαν των, δηλαδὴ τὴν ζωὴν των συντομευομένην.

Τοὺς πλύστας—διότι τώρα πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν ἀνάλογον τίτλον διὰ τοὺς ἄνδρας—διαδέχονται οἱ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ σιδηρωταί. Ὅλοι ἀρειμάνιοι πωγωνοφόροι περιφέρουν τὸ θερμὸν σίδηρον ἐπὶ τῶν ἀσπρορρούχων μετὰ σοβαρότητος ἀνταξίας τῆς ἀποστολῆς των. Εἶναι ἐκεῖ ἐντὸς νεοϊδρυθέντος καταστήματος, παρατεταγμένοι πρὸ συστοιχίας ὅλης τραπεζῶν, καὶ ἀγωνίζονται καὶ μοχθοῦν πῶς νὰ ἐξοντώσουν ὅλας τὰς ἀτυχεῖς γυναῖκας, ὅλας τὰς πτωχὰς μητέρας, αἵτινες ἐκέρδιζον οὕτω διὰ τοῦ ἱδρῶτός των τὸν ἄρτον τῶν ὀρφανῶν των.

Τὴν πλέκτριαν τῶν περικνημίδων καὶ τὴν ράπτριαν τῶν ὑποκαμίσων ἀνεπλήρωσαν ἐπίσης τὰ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἱδρυθέντα ἐργοστάσια, τὰ ἐκθέτοντα πομπωδῶς πρὸ τῶν ὑαλωμάτων τῆς ὁδοῦ σταδίου τὰ ὑπο γυναικείων καὶ πάλιν χειρῶν ἐκτελούμενα ἔργα, τῶν ὁποίων ὅμως τὸ κέρδος κατὰ μέγα μέρος εἰς ἀνδρικὰ θυλάκια εἰσέρχεται.

Οὕτω ὁ ἀνὴρ, ὁ ἀκμαῖος καὶ σφριγηλὸς τοῦ βουνοῦ, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ εὐεργετήσῃ καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὸν τόπον του καλλιεργῶν τὴν πλουτοδότειραν γῆν, ρίπτεται ὡς αἱμοβόρον ὄρνεον εἰς τὰς πόλεις, καταπατεῖ τοὺς φύσει ἀσθενεστέρους του, ἓν φέρον ἰδανικὸν, μίαν θωπεύων ἐλπίδα, μίαν ἐξυπηρετῶν φιλοδοξίαν, πῶς νὰ ἁρπάσῃ ἀκοπώτερον τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς ἐργαζομένης γυναικός, ἣν οὕτω λιμώττουσαν καὶ ἐγκαταλελειμμένην ὠθεῖ εἰς τὸ τρικυμιῶδες τῆς πείνης καὶ συμφορᾶς πέλαγος.

Οὕτω παριστάμεθα πρὸ τρομεροῦ διλήμματος διὰ τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα. Ἢ πρέπει νὰ τῇ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπιδοθῇ καὶ εἰς τὰ *μόνον* ἀνδρικὰ μέχρι τοῦδε θεωρούμενα παρ' ἡμῖν ἐπαγγέλματα, μετατοπίζουσα οὕτω τὸν συναγωνισμὸν ὡς ἀλλαχοῦ ἢ πρέπει νὰ ἀποθάνει τῆς πείνης.

Οἱ νέοι σοσιαλισταὶ οἱ θέλοντες νὰ δημιουργήσουν καὶ παρ' ἡμῖν σοσιαλιστικὸν καὶ ἐργατικὸν ζήτημα, ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης ὁ μὲ τόσας νέας καὶ προοδευτικὰς ἰδέας ἐλθὼν ἐξ Ἀγγλίας, ἐὰν μελετήσῃ ὀλίγον τὰ γραφόμενά μας θὰ πεισθῇ, ὅτι ἐὰν ὑπάρχῃ ἐργατικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα ζήτημα, ἀνάγεται εἰς τοῦτο τὴν ἐργάτιδα μᾶλλον ἢ τὸν ἐργάτην.

Ἐργατικὸν ζήτημα ὑπὸ τὴν καθολικήν του σημασίαν τότε μόνον θὰ ὑπάρξῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅταν ὁ πληθυσμὸς τῶν ἀληθῶς ἐργαζομένων ἀνδρῶν πολυπλασιασθῇ τόσον, ὥστε ἀφοῦ ἐπιδοθοῦν εἰς καλλιέργειαν τῶν ἐρήμων ἤδη γαιῶν, ἀφοῦ ἐνισχύσουν καὶ πολυπλασιάσουν τὰς ὁλονὲν ἐξασθενουμένας ναυτικὰς ἐμπορικάς μας δυνάμεις, ἀφοῦ ἐκμεταλλευθοῦν ἐπωφελῶς πάσας τὰς διὰ τοὺς ἰσχυροὺς μῦς των καὶ τὸ ἀκμαῖον σφρῖγος των προωρισμένας ἐργασίας, μένουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἄεργοι — ὄχι ὀκνηροί — ἀδυνατοῦντες νὰ κερδίσουν τὸν ἄρτον των. Τὰ ἐργατικὰ ζητήματα καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις δημιουργεῖ ἡ πεῖνα καὶ ὄχι ἡ ὀκνηρία.

Καὶ πεινοῦν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον αἱ ἐργάτιδες, τὰς σχετικῶς ἀκοπωτέρας ἐργασίας τῶν ὁποίων ἢ οἰκειοποιεῖται ἢ ἐκμεταλλεύεται ὁ ἀνήρ. Δι' αὐτὰς λοιπὸν δημιουργήσατε θέσεις, σεῖς οἱ κοινωνιολόγοι, ἐὰν ἀληθῶς ἔχετε ὡς ἀρχὴν τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητα. Ὑπὲρ αὐτῶν ὑψώσατε φωνὴν σεῖς οἱ σοσιαλισταὶ οἱ ὑπὸ ἐξόχων γυναικῶν ἐμπνεόμενοι, καὶ εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν ἐκείνων ὀφείλοντες τὰς μεταρρυθμιστικὰς ἰδέας καὶ βλέψεις σας.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΡΙΖΟΣ ΝΕΡΟΥΛΟΣ

Α'.

Τὰ ὡραιότερα ἔργα, τὰ ὁποῖα ἡ σχολὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρήγαγε δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ δραματικὸν ἢ ἡρωϊκὸν εἶδος, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ ἀφελὲς καὶ σατυρικὸν ἢ τὸ ἐπίχαρι, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἡ *Ἁρπαγὴ τῆς Κούρκας*, καὶ πρὸ πάντων τὰ λυρικὰ ποιήματα τοῦ Ἀθανασίου Χρηστοπούλου.

Ὁ Ρίζος Νερουλὸς ἐγένετο γνωστὸς ἐν Γαλλίᾳ ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐν Γενεύῃ παραδόσεών του περὶ νεοελληνικῆς φιλολογίας, αἵτινες ἐκ τῆς Γαλλικῆς μεταφράσθησαν εἰς διαφόρους γλώσσας, πρὸς δὲ καὶ τῆς ἱστορίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, δημοσιευθείσης Γαλλιστὶ τῷ 1828. Ὁ Ρίζος Νερουλὸς κατεῖχεν ἐν Βλαχίᾳ ἔξοχον θέσιν, ἣν ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ ἅμα ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις. Προσφυγὼν εἰς Γενεύην παρέμεινεν ἐκεῖ βραχὺν χρόνον, καθότι πάραυτα ἐκλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος ἔνθα διωρίσθη εἰς ὑψηλὰ ὑπουργήματα. Ἀπεβίωσε δὲ τῷ 1849, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὑπόδουλος. Πλὴν τῶν δραματικῶν αὐτοῦ ἔργων, ὁ Ρίζος Νερουλὸς ἔγραψε καὶ λυρικὰ ποιήματα, τῶν ὁποίων τινὰ ἐδημοσιεύθησαν κατὰ πρῶτον ἐν Παρισίοις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὑπο τοῦ μαρκησίου Queuxde St—Hilaire. Ἀλλά,

τὸ μᾶλλον πρωτότυπον τῶν ἔργων αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἁρπαγὴ τῆς Κούρκας, ἐν ᾗ δι' ὕφους ἡρωϊκο-κωμικοῦ, πλήρους χάριτος καὶ ἅλατος, χλευάζει τὰ ἤθη τῶν Φαναριωτῶν, περιγράφει τὰς ῥαδιουργίας, καὶ τὰ πάθη, ἅτινα ἐξηγέρθησαν ἕνεκα τῆς περιφήμου ταύτης Κούρκας, τὴν ὁποίαν ὁ ἥρως τοῦ ποιήματος ἐποφθαλμιᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ βάλῃ εἰς τὸν ὀρνιθῶνα του, ὅπως τὴν παχύνῃ διὰ τὴν τράπεζάν του.

«*Ὦ Μούσαις ὁποῦ ἔχετε ἀλλοπροσάλλους τρόπους,*
»*Καὶ παραιτεῖτε γρήγορα τοὺς παλαιούς σας τόπους·*
»*Καὶ ἀπὸ σᾶς 'ξεχάσθησαν καὶ Πίνδοι κ' Ἑλικῶνες.*
»*Καὶ τὴν Γραικίαν ἄμουσον πολλοὶ ἴδαν αἰῶνες,*
»*Ὦ Μούσαις! Γραικὸς φίλος σας δὲν ἔμεινεν κανένας.*
»*Καὶ πότε πλέον παίζετε σ' ταῖς ἀμμουδιαῖς τῆς Σένας.*
»*Πότε στὰ χείλη ψάλλετε τῆς σκυθρωπῆς Ταμίζας.*
»*Ἐμπνεύστε καὶ ἕνα λάτρην σας, βλαστὸν Γραικικῆς ρίζας.*
»*Κηρύξατε 'στὸν τωρινὸν πολύαθλον αἰῶνα,*
»*Μία Κούρκα, πῶς ἐκλέφθηκεν ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα!*
»*Μὰ Κούρκα μεγαλώτατη, πουλὶ ἀπ' τὴν Ἰνδίαν.*
»*Μὲ πάχος δεκαδάκτυλον, μὲ κρέας ἀμβροσίαν.*
»*Εἰπέτ' ἐσεῖς, ποῦ εἴπατε τὰ πάθη τῆς Ἑλένης*
»*Τὰ πάθη καὶ τῆς Κούρκας μας τῆς καλαναθρεμμένης.*
»*Ὦ μεγαλόφωναις θεαῖς, ἀδέλφια, 'γαπημένα.*
»*Ὁμήρους ἐδιδάξατε, διδάξατε κ' ἐμένα*».

Ὁπόση πικρία διαφαίνεται ἐν τῇ ἐπικλήσει ταύτῃ. Εἰς πᾶν ὅ,τι ἔγραψαν οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἕλληνες, ὑπολανθάνει ὡς εἴπομεν ἤδη ἡ τοιαύτη πνοὴ τοῦ πατριωτισμοῦ. Ἡ ἁρπαγὴ τῆς Κούρκας διαδραματίζεται εἰς τὰ Θεραπειά.

»*Καὶ μεταξὺ 'στ' ἀσύγκριτα χωριὰ τοῦ Κατασέρου,*
»*Τὰ θεραπειὰ ἔχουν βαθμὸν τὸν πρῶτον τοῦ ἐπαίνου*
»*Καθὼς ὅλαις αἱ εὔμορφαις μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά τους*
»*Στολίζουν τ' ἀλαβάστρινα καὶ ὡραῖα μέτωπά τους,*
»*Ὁμοίως καὶ τῶν θεραπειῶν τὸν κόρφον τριγυρίζουν*
»*Ἄπειροι κῆποι κρεμαστοί, καὶ τὸν καταστολίζουν.*

Αὐτόθι κατοικεῖ ὁ Λουκᾶς, εὐγενὴς καὶ πλούσιος ἄρχων τοῦ Φαναρίου.

Ἐκείνου τὰ περγαμηνὰ χαρτιὰ τῆς εὐγενείας
Ὑπάρχουν στὴν ἐνθύμησιν τῆς σκλάβας του Ἰωσσίας.
Ἠξεύρ' αὐτὴ τοῦ πάππου του τῶν πρακτικῶν τοὺς τόμους
Πῶς ἔλαμψεν ὁ προπάπος του στοῦ Φαναριοῦ τοὺς δρόμους.
Ὡς πρὸς τὸν Λουκᾶν ἰδίως,
Αὐτὸς ἀφοῦ συνάθροισε τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου.
Σ' τῶν Φαναριώτων τὸ Περοῦ, 'ς τὸν Δούναβιν ὀπίσου.

Ἐπέστρεψε εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐγκατέστη κατὰ προτίμησιν εἰς Θεραπειά, ἔνθα διῆγε Λουκούλειον βίον. Ὁ ἥρως βλέπει ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν Κούρκαν, ἥτις ἐξάπτει τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ τὴν ὁποίαν ἀντίζηλος εὐτυχέστερος κατορθόνει πρὸς στιγμὴν νὰ ἰδιοποιηθῇ· ὡς ἐκ τούτου ὀργὴ μεγάλη τοῦ Λουκᾶ καὶ πάλη σφοδρὰ ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται τέλος νικητής, πρὸς ἄκραν συγκίνησιν ὁλοκλήρου τοῦ χωρίου.

Καθὼς 'ς τὴν Μαραθωνικὴν νικῶσα πεδιάδα.
Ἐπαίνιζεν ἐλεύθερη, κρατοῦσεν ἡ Ἑλλάδα
Καθὼς θριάμβων σάλπιγγες 'ς τὴν Ῥώμην ἀντηχοῦσαν,
Ὁπόταν οἱ Σκιπίωνες τὴν Ἀφρικὴ νικοῦσαν,
Ὁμοίως καὶ τῶν θεραπειῶν ἡ μιὰ πλευρὰ κ' ἡ ἄλλη,
Κ' ἡ κόρφος μέσ' ὁλόκληρος, κι' αὐτὸ τὸ περιγιάλι,
Εὐθὺς ἀναστατώθηκαν καὶ ὅλ' ἀντιβοοῦσαν
Δύο λέξαις, Κούρκα καὶ Λουκᾶς, παντοῦ ἠχολογοῦσαν
Κ' ἡ φήμη ἡ ἀσθματικὴ σευφᾶ χαμογελοῦσα,
Κι' ὡσὰν σχεδὸν μανιακὴ ἐδῶ κ' ἐκεῖ πετῶσα
Σὰν στέντορας χαλκόστηθος ἐμεγαλοφωνοῦσε
Καὶ τοῦ Λουκᾶ τὸν θρίαμβον παντοῦ διαλαλοῦσε·
Τὴν κάθη μιὰ δὲ λέξιν της εὐθὺς ἀκόγωντάς την,
Χίλιαις ἠχὼ τὴν ἄρπαζαν, τριπλασιάζωντάς την,
Καὶ οἱ καλοὶ θεραπεχανοὶ οἱ μὲν ζευγαρωμένοι
Ἐμπρὸς 'ς τὰ περιγιάλια τους συντρόφευαν σκυμμένοι
Οἱ δὲ πηγαινοέρχονταν ἀπ' τοῦ Λουκᾶ τὸ σπῆτι,
Καὶ ἔδρον ὅλη ἔσταζεν ἡ πονηρή τους μύτη.

Ὁ Λουκᾶς ἐλάμβανε ἀναψυχὴν βεβυθισμένος εἰς μαλακὰ προσκεφάλαια καὶ ἀπολαύων γεύματος οἴου ἐδικαιοῦτο μετὰ τοὺς ἐκτάκτους τῆς ἡμέρας κόπους. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀποτείνει τοὺς ἑξῆς λόγους εἰς τὸν ταπεινὸν ὅμιλον τῶν περὶ αὐτὸν κεχηνότων ἀκροατῶν.

«*Ποτὲ τόσον δὲν ἔτυχε τὸ αἷμά μου ν' ἀνάψῃ,*
»*Μήτ' ὅταν 'ς τὴν περιγραφὴν ὁ Φώτης μ' εἶχε γράψει*
»*Τὸ σοβαρὸ «ἀνευτυχῶς» ἀντὶς τοῦ «εὐδαιμόνως»,*
»*Μήτ' ὅταν ἐμνημόνευσεν ὁ πρῴην Ἐλασσῶνος,*
»*Ἐμένα τὸν Ποστίλνικο κατόπ' ἀπ' τὸν Γιωργάκη*
»*Ἐμένα τέτοιον ἄρχοντα κατόπ' ἀπ' ταρχοντάκι*
»*Καὶ πάλιν ὅταν πρόπερσι 'ς τὰ Ψωμαθειὰ 'ς τὸν δρόμον*
»*Μὲ χτύπησ' ἕνας φίλος μου 'Οθωμανὸς 'ς τὸν δρόμον*
»*Κι' ὡσὰν νὰ τὸν χαιρέτησα γιὰ νὰ εὐχαριστήσω*
»*Σταῖς λάσπαις τὸ καλπάκι μου 'τιάχθηκ' ἀπὸ 'πίσω.*
»*Καὶ μόνον 'ποῦ δὲν ἔχασα τὴν σοβαρότητά μου.*
»*Πλὴν ἕνας ῥάφτης τόλμησε καὶ γέλασε 'μπροστά μου.*
»*Τότε μ' αὐτὸν ἐθύμωσα τὸν ῥάφτη τὸν αὐθάδη.*
Ὥστ' ἐνθυμούμουν τὴν γροθιὰν καὶ ἐκεῖνον ὡς τὸ βράδυ

Εἶναι λεπτοτάτη καί πως σκληρὰ ἡ σάτυρα αὕτη τοῦ Φαναριώτου, ὅστις ὑπὸ τοῦ Τούρκου γρονθοκοπηθείς, πρὸς αὐτὸν μὲν στρέφεται ὅπως τοῦ ζητήσῃ συγγώμην, ἐκχέει δὲ τὴν ὀργήν του κατὰ τοῦ ῥάπτου, ὅστις ἐγέλασε. Ἄξιον σημειώσεως εἶναι τὸ ἡμιηρωϊκὸν ὕφος τῆς σάτυρας ταύτης ἥτις ὑπομιμνήσκει τὴν εἰς τὸν Ὅμηρον ἀποδιδομένην βατραχομυομαχίαν καὶ ἐν ᾗ διαφαίνεται ἡ δηκτικὴ λεπτότης καὶ τὸ παρατηρητικὸν πνεῦμα τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ **Εὐφρασία Κετσέα**

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀντι—Καλημέρα σας—ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ καὶ ἐδῶ τὴν Ἁγίαν ταύτην ἡμέραν εἰς τὸ ἐπικρατοῦν στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ: Ἐφάγετε τὸ ρύζι σας;

Διότι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν αὐστηρῶς ἐτήρησαν. Ὅλοι ἐτίμησαν τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου ἀναμεμιγμένῳ ὀρύζᾳ.

Ἐφάγετε λοιπὸν τὸ ρύζι σας; Καὶ εἰς ποῖον ναὸν θὰ παρευρεθῆτε;—εἶνε ἡ δευτέρα ἐρώτησις τῶν Κυριῶν πρὸ πάντων.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ναοῦ ἐνταῦθα δὲν εἶναι ζήτημα, καθότι δύο μόνον ἔχομεν.

Θέλετε πλοῦτον χρυσὸν καὶ βύσσον, θέλετε ἐν τῷ ἀπεράντῳ, τῷ μεγάλῳ νὰ εὑρεθῆτε, ὑπάγετε εἰς τὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Καλλίμορφα ἐν μεσουρανίῳ εὑρισκόμενα πτηνὰ σᾶς μανθάνουν τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ! Ὑπὸ τῶν ῥθόγγων αὐτῶν τῶν ῥίλων τῆς ἁρμονίας θαυμάζετε τὸν θόλον, τὰς εἰκόνας, τοὺς ὡραίους φωτισμούς, τὸν Υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου ἐκεῖ ἐν μέσῳ τέχνης καὶ φιλοκαλίας.

Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς ὅσους θαλασσινοὺς ξενίζει ὁ τόπος, συμπαθεῖς, μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς. Ἐκεῖ ὅσα παιδία, ἐφήβους, τὰ ἄπειρα ἑλληνικὰ παντοπωλεῖα ὑπὸ τὴν στέγην των σκεπάζουν, μὲ τὸ ἐνοχλητικὸν κάπως διὰ τὸ κολάρισμα λευκὸν ὑποκάμισον, καὶ μὲ τὰ καινουργῆ των ἐνδύματα, συγκεκινημένα καὶ καταβεβλημένα ἐκ τῆς τελευταίας αὐστηρᾶς νηστείας, ἱστάμενα ὡς ἀγάλματα, ἕτοιμα νὰ πέσουν ἀπὸ τοῦ βάθρου των. Ἀτενίζουν τὸ ἱερὸν πλὴν εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι αἱ ψυχαί των λείπουν, πτερυγίζουν μακρὰν πρὸς τὴν πατρίδα των καὶ τὴν μητέρα των.

Ἐκεῖ ἀκόμη θὰ ἴδετε καὶ τὰς ὡραίας κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἵτινες ὑπὸ τὴν μαγικὴν ἐκείνην τῶν πολυελαίων καὶ φώτων ἀνταύγειαν ὡς Παναγίαι τοῦ Ραφαήλου μᾶλλον σᾶς φαίνονται ἢ θνηταί.

Ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τὸν ἐξ οὐρανοῦ προστάτην του τὸν Θεὸν ἐπικαλεῖται καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους καὶ προμάχους τῆς πατρίδος μετὰ συγκινήσεως ἀτενίζει.

Ὁ Γενικὸς Πρόξενος κ. Γρυπάρης, καὶ ὁ κ. Ἀβέρωφ, οἱ ἀρχηγοὶ οὗτοι τῆς παροικίας μας, εἶναι μετὰ τὸν Θεὸν οἱ προστάται καὶ ἀντιλήπτορες τῶν ἐδῶ ξενιτευμένων Ἑλλήνων. Πάντες ἐκεῖ συσπειρωμένοι, τὸ Σχολεῖόν μας, ἡ Θρησκεία, ἡ Πατρίς μας. Ὅλα σᾶς φαίνονται μία καρδία, μία μεγάλη ὕπαρξις! νομίζετε ὅτι ἀναγινώσκετε εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα. — Εἶμαι Ἕλλην, εἶμαι ὀρθόδοξος, ἦλθον εἰς συνάντησιν ὑμῶν.

. . . . . .

Ἂν ὅμως ἐν tete à tete μετὰ τοῦ Θεοῦ ζητῆτε, ἂν πρόκειται κατὰ τὴν ἁγίαν αὐτὴν ἡμέραν, ἐξέλεγξιν τοῦ ἑαυτοῦ σας νὰ κάμετε, τὸ ἀπέραντο, ἐκεῖνο τῆς «Εὐαγγελιστρίας» σᾶς ἐπισκοτίζει.

Πρέπει τὸν ἄλλον ναὸν νὰ γνωρίσητε, πρέπει ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς ἀγχαίους του θόλους νὰ προσευχηθῆτε καὶ τότε μεταφέρεσθε αἰῶνας ὀπίσω. Τοῦ Μωϋσέως ἡ σοφία, ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, τὰ χερουβείμ, οἱ στύλοι, ὅλα διέρχονται ἐνώπιόν σας, ἀλλὰ καὶ μένουν, διότι πράγματι ἂν ἔλειπον αἱ ἐν ἀργύρῳ κεκαλυμμέναι εἰκόνες καὶ τὸ Τίμιον τοῦ Χριστοῦ ξύλον, οὐδὲν ἄλλο σημεῖον θὰ σᾶς ἔλεγεν, ὅτι τοὺς Ἑβραίους δὲν θὰ συναντήσητε.

Ἀλλ' ἂν ὁ Μωυσῆς δὲν εἶναι ἐδῶ, ποία λοιπὸν εἶναι ἡ σκιὰ αὕτη ἥτις πρὸς τὸν ναὸν ἔρχεται; μὴ πνεύματα Ἁγίων ἐνταῦθα ὁρατὰ γενόμενα εἰς τοὺς θνητοὺς περιέρχονται τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰκὼν θαυματουργὸς τῆς θέσεώς της κατῆλθεν;

Ὄχι. Εἶναι ὁ γηραιὸς ἡμῶν Πάππας καὶ Πατριάρχης Σωφρόνιος. Πνεῦμα ἀληθῶς μᾶλλον ἢ σῶμα!

Ἡ αὐστηρῶς διατηρηθεῖσα Βυζαντινὴ μουσικὴ — ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐκκλησιαστικὴ διατύπωσις — ἄρχεται ὑπὸ ἐμπείρων ψαλτῶν, βοηθουμένων ὑπὸ δεκάδος παίδων φερόντων ἱερατικὴν μέλαιναν στολήν. Αὐτὰ ὡς καὶ ὁ Διάκονος τοῦ Πατριάρχου εἶναι οἱ ἀγαπητοὶ μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου, ὅστις ἤδη κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου του εὐλογῶν τὸ πλῆθος.

Μετ' ὀλίγον θέαμα μεγαλοπρεπὲς καὶ συγκινητικὸν ἐκτυλίσσεται. Ὁ Πατριάρχης θὰ ἐνδυθῇ καὶ ἀφίεται ὅλος εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ τὴν Χριστοῦ ἡλικίαν φέροντος καὶ τύπον τελείου θεολόγου Διακόνου του. Ἡ σεμνὴ ἐκείνη νεότης, τὸ ὑψικόρυφον δένδρον τοῦ ἐλαιῶνος κύπτει, πλησιάζει τὸν Ἅγιον Πατέρα, τὸν ὑπὸ χιόνος κεκαλυμμένον, καὶ περιβάλλων αὐτὸν δι' ἀπείρου στοργῆς καὶ σεβασμοῦ ἄρχεται τῶν ἱερῶν του καθηκόντων. Διευθετεῖ τὰ περιστήθια, τὴν Μίτραν, τῷ παραδίδει τὸ σκῆπτρόν του! Καὶ ἰδοὺ ὁ Πατριάρχης ἀπαστράπτων ἐν τῇ παλλεύκῳ στολῇ του. Θεέ με! τί μεγαλεῖον!

Ὁ Γέρων ἐξέρχεται τοῦ ἱεροῦ, καὶ μετ' αὐτοῦ γαλανὰ ἐνδεδυμένοι οἱ ἱερεῖς. Ἅπαντες Αὐτὸν παρατηροῦν, τὴν ἀνωτάτην του διαταγὴν ἀναμένωσι. Ἤδη λαμβάνει τὸ παμμέγιστον δι' Αὐτὸν Εὐαγγέλιον. Φωνὴ εὔκαμπτος, ἁρμονικὴ ἀπαγγελία ἐκτάκτου τέχνης πληροῖ τὸν ναόν. Μειδίαμα τότε ὅμοιον μὲ ἀσπασμὸν ἀκουσίως ἔρχεται εἰς τὰ χείλη σας, καὶ πρὸς τὸν Ἅγιον τὸ ἀπευθύνετε.

Μετ' ὀλίγον λαμβάνει τὸ θυμίαμα· θυμιάζει ὅλους, ἀναβαίνει καὶ αὐτὸν τὸν γυναικωνίτην ὁ ὑπερενενηκοντούτης Πατριάρχης μας, ἐλευθέρως μ' ὅλα τὰ βάρη τῆς πλουσίας στολῆς του, καὶ κατέρχεται πρὸς τὴν θέσιν του, ἴσως κάπως τρέχων, αἰσθανόμενος ὅτι πίπτει! Τότε ὁ ἰδιαίτερός του Διάκονος μετὰ προσοχῆς τὸν ὑποστηρίζει, ὡσεὶ ἕτοιμος νὰ παραλάβῃ αὐτὸν καὶ ὡς ἄλλος Ἠλίας ν' ἀπέλθῃ μετὰ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του εἰς τοὺς οὐρανούς!

Ἀλλὰ δὲν ἔπαυσεν ὁ Πατριάρχης τὰ χρέη του. Αὐτὸς πρῶτος ἄρχεται τῶν θρήνων τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐρράντισε τὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ κύπτων τὴν κεφαλήν. Καὶ ἰδοὺ τρέμει, ἡ φωνή του κλαίει, οἱ ὀφθαλμοί του ὑγραίνονται, πλὴν ἐντέχνως κρύπτεται.

Τότε ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ ὀλίγον διαφέρει τοῦ Πατριάρχου τούτου. Τὸν βλέπετε παρατηροῦντα τὸ σῶμα τοῦ ἐσταυρωμένου, τὸν θόλον ὅστις ἐπιτυχῶς τὸν οὐρανὸν παριστᾷ, τὴν ἀρχαίαν τοιχογραφίαν θαυμασίας τέχνης, ἥτις τὴν Μητέρα Παναγίαν μετὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτῆς παρουσιάζει καὶ ἥτις ὁλόκληρον τοῦ ἱεροῦ τὸν θόλον κατέχει· καὶ ἐὰν τὸν ἀκολουθῆτε προσεκτικῶς, νομίζετε ὅτι φέρεσθε μακρὰν εἰς τὸ ἀτελεύτητον στερέωμα.

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ναοῦ ὁ παρατηρητὴς δύναται νὰ συνάψῃ σαφῆ ἰδέαν τῆς θρησκείας μας καὶ τῶν νόμων αὐτῆς. Ἐκεῖ συνδέει τὴν ἱστορίαν μετὰ τῆς ἐπιστήμης, οὐδὲν κενόν, κανὲν χάσμα, πάντα ἐξηγοῦνται καὶ τῶν Ἑβραίων αἱ δοξασίαι, καὶ τῶν Χριστιανῶν ἡ πίστις, ἥτις αὐξάνει σὺν τῷ *ἐρευνᾶν* διὰ τὸν ἀνεπτυγμένον καὶ σὺν τῷ πίστευε καὶ *μὴ ἐρεύνα* διὰ τὸν ἀμαθῆ.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ **Μαρία Δελφοῦ.**

ΚΑΙ ΑΛΛΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

(Ἐξ Αἰγίου).

Τὸ ἐνταῦθα ἰδιωτικὸν Παρθεναγωγεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τῶν κ.κ. Στρουμπου καὶ Νικολαΐδου δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι κατηρτίσθη ἄριστα διὰ τῆς προσλήψεως τῆς εὐμαθεστάτης καὶ προαγωγικωτάτης διδασκαλίσσης δεσποινίδος Ἑλένης Λάσκαρη, ἥτις ἀτρύτους καταβάλλει κόπους καὶ μετ' εὐσυνειδησίας ἄκρας καὶ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἐργάζεται ἵνα ἀναμορφώσῃ καὶ διαπλάσῃ τὸ τε πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῇ μαθητριῶν.

Ἐφ' ὅσον δὲ διὰ τῆς ὑπομονητικωτάτης αὐτῆς προθυμίας προσπαθεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ὡς οἷόν τε τελειότερον τὴν διάνοιαν τῶν μαθητριῶν αὐτῆς, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπιδιώκει νὰ ἐντείνῃ καὶ τὴν ἐνδόμυχον χορδὴν τῆς αἰσθηματικότητος, ἐμπνέουσα εἰς τὴν εὔπλαστον αὐτῶν καρδίαν τὸ εὐγενές, τὸ ὑψηλὸν καὶ ἱερώτατον καθῆκον: τὴν Φιλανθρωΐαν.

Οὕτω κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν παρώτρυνε τὰς μαθητρίας ἵνα ἐνθυμηθῶσιν κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα καὶ τὰ ἄπορα ἀτυχῆ πλάσματα. Αἱ μαθήτριαι μετὰ χαρᾶς ἀπεδέχθησαν τὴν εὐγενῆ ταύτην πρότασιν καὶ μετὰ προθυμίας ἔσπευσαν νὰ προσφέρωσιν τὸν ἔρανόν των. Ἐκ τοῦ συλλεχθέντος οὕτω ποσοῦ ἠγόρασαν ἐνδύματα, ἅτινα μόναι των καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς διδασκαλίσσης των ἔρραψαν καὶ ἐδώρησαν εἰς τὰ ἐν αὐτῷ τῷ Παρθεναγωγείῳ προσελθόντα μικρά, ἀληθῆ ἐνδόμυχον αἰσθανόμεναι χαράν, βλέπουσαι τὰ μικρὰ ταῦτα ἀγαλλόμενα καὶ εὐτυχῆ διὰ τὰ καινουργῆ ἐνδύματά των.

Συγχαίρομεν καὶ καθῆκον ἔχομεν δημοσίᾳ νὰ ἐπαινέσωμεν τὴν μετὰ προφανοῦς καὶ παραδειγματικωτάτου ζήλου διδασκάλισσαν, προσπαθοῦσαν νὰ κατασταθῇ τὰ τέκνα μας ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερα ἔν τε τῇ διανοητικῇ ἀναπτύξει καὶ τῇ αἰσθηματικῇ διαπλάσει.

Ἐν Αἰγίῳ **Μία μήτηρ.**

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

Γ'.

Ὑπὸ τὰ ἀραχνοϋφῆ λευκόφαια τῶν νεφῶν παραπετάσματα τὰ εἰς ἀτελεύτητον ἔκτασιν ποικιλοτρόπως ἀναπτυχούμενα καὶ τὴν ἀδιακόπως περιρραίνουσαν τὰ ἀπὸ Ὀλυμπίας εἰς Πύργον τοπία βροχὴν αἱ ἐκ τῆς θέας αὐτῶν ἐντυπώσεις εἶναι ἤδη ὅλως διάφοροι. Ἡ ψυχὴ κορεσθεῖσα ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς πανδαισίας, ἣν ἡ γλυφὶς τοῦ Πραξιτέλους τῇ παρέσχε, μεταρσιωθεῖσα εἰς τὰς ὑψηλὰς τοῦ ἰδανικοῦ σφαίρας, ἐντρυφήσασα εἰς τοὺς ἐνδόξους τοῦ παρελθόντος χρόνους, εὑρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὸ κράτος μεθυστικῆς συγκινήσεως. Ὅ,τι βλέπει ὅ,τι αἰσθάνεται, παρίστανται ὑπὸ τὸν φακὸν τὸν σμικρύνοντα τὸ παρὸν ἀπέναντι τοῦ παρελθόντος τὸ νέον ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ. Ὅλους καὶ ὅλα βλέπομεν ἤδη ἀπείρως μικρά, ἀπείρως ἀσήμαντα καὶ ἀνάξια λόγου. Καὶ αὐταὶ αἱ νεώτεραι ἐφευρέσεις, ὡς ἡ τοῦ ἀτμοῦ, δι' οὗ τόσον ταχέως διασχίζομεν τὸν κόσμον, μᾶς φαίνονται συντελοῦσαι εἰς τὴν ἐπ' ἄπειρον μικρότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ὅλαι καὶ ὅλοι ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἐκείνῃ ἀμάξῃ, μοὶ φαίνεται ὅτι ὁμοιάζομεν πρὸς ἀσθενῆ καὶ ἀνίκανα πλάσματα, διὰ ξένης δυνάμεως κινούμενα, ὡς διὰ ξενωνίδεων καὶ σκέψεων καὶ ἐθίμων ζῶντα. Οἱ κύριοι μὲ τὰς περισκελίδας καὶ μὲ τὰ κατάμαυρα ἄχαρα ἐνδύματα — τὰ ὁποῖα τόσον τοὺς ὁμοιάζουν μὲ κόρακας — μοὶ φαίνονται ξένης τινὸς φυλῆς νάνοι, ἀπέναντι τῆς φανταστικῆς εἰκόνος τῶν γεννάων ἀθλητῶν, τῶν ρωμαλέων ἐκείνων καὶ σθεναρῶν ἀνδρῶν, οἵτινες τὴν εὐγένειαν καὶ ὑπεροχὴν τοῦ γένους ἐθεώρουν ἀπαραίτητον νὰ συνοδεύουν μὲ σωματικὸν κάλλος καὶ ἀνδροπρεπῆ ὑπεροχὴν τοῦ σώματος. Ὑμεῖς δὲ μὲ τὰς ἐσθῆτάς μας τὰς cloches καὶ τὰ gigot περιχείρια καὶ τὴν σφηκοειδῆ ὀσφὺν καὶ τὰ ὑψηλὰ μέχρι τῶν ὤτων περιλάμια καὶ τὰς ἀπαραιτήτους ἀναπαύσεις καὶ τὴν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς τεϊοποσίαν, θὰ ἐχρησιμεύομεν βεβαίως ὡς ἀθυρματικαὶ πλαγγόνες τῶν καλλισφύρων καὶ εὐσώμων εὐγενῶν γυναικῶν τῆς Ἠλείας, αἵτινες ἔξωμοι καὶ γυμνόπαιδες ἠγωνίζοντο τὸν καλὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου καὶ ἠνδρίζοντο τόσον, ὥστε ἡρώων γενεὰς νὰ κυοφοροῦν.

Εἰς τοιαύτας σκέψεις ἔχουσα τὸν νοῦν προσηλωμένον δὲν ἠσθάνθην, δὲν ἐννόησα πῶς καὶ πότε διετρέξαμεν ὅλον τὸ ἀπὸ Ὀλυμπίας εἰς Πύργον διάστημα. Τὰ συρίγματα τοῦ σιδηροδρόμου ἡ πρὸ τοῦ σταθμοῦ κίνησις μὲ μετέφερεν εἰς τὴν πραγματικότητα. Εὐτυχῶς ἡ βροχὴ εἶχε καταπαύσει καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πεζῆ μετάβασίς μας, ὡς ἐξαιμούδιασε τὸ σῶμα, διεσκέδασε καὶ τὰς μελαγχολικὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις.

Ἡ nobilissima μᾶς ἀνέμενε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πάντοτε νευρική, πάντοτε περίφροντις, πάντοτε δυσθύμως καὶ βραδέως πρόθυμος. Ἡ ἀγγλίζουσα φίλη ἔθεσε καὶ πάλιν τὰ τεϊδόχα σκεύη εἰς ἐνέργειαν, τὸ ξανθόχρυσον ρευστὸν κοχλάζον διενέμετο μετ' ἀγγλικῆς ἀκριβείας, ἐνῷ δίπυρα ἑλληνικώτατα προσεφέροντο παρὰ κυρίας, γνησίας Ἑλληνίδος καὶ τὸ παράστημα καὶ τὴν μορφὴν καὶ τὰ αἰσθήματα. Τῆς τεϊοποσίας τῆς ἰδικῆς μας συντροφιᾶς μετέσχε καὶ ὁ ἐρασιτέχνης φωτογράφος μας νεαρὸς φοιτητὴς κ. Καλαμάρης καὶ ὁ εὐφυέστατος υἱὸς τῆς φίλης μας κ. Εὐφροσύνης Καραπάνου καὶ ὁ σύντροφός των κ. Μεσσηνέζης, πάντες μέλη τῆς φοιτητικῆς Ἑνώσεως, ἐλπιδοφόροι παράγοντες τοῦ μέλλοντος. Ἑτέρα φωτογραφία ἐλήφθη καὶ πάλιν ἐδῶ, μεθ' ὃ καὶ ἐσκορπίσθημεν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Πύργου, ἐπιθυμοῦσαι νὰ σχηματίσωμεν γενικήν τινα ἰδέαν τῆς πρωτευούσης τῆς Ἠλείας.

Τὸ Ἐπαρχεῖον ἦτο τὸ πρῶτον μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διηυθύνθημεν. Ἐπαρχεῖον χωρὶς ἐπαρχεῖον, διότι οὔτε ἐπαρχεῖον ὑπάρχει ἐκεῖ, οὔτε ἄλλο κτίριον ἄξιον λόγου. Ὡραία ὑψηλὴ τοποθεσία, ἀρχαῖον βεβαίως φρούριον, ἱδρυθὲν, νομίζω ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Φράγκων, δεσπόζον ὅλης τῆς πόλεως καὶ τῆς ἀπεράντου σμαραγδοσκεποῦς πεδιάδος τοῦ Πύργου. Ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτοῦ ἔχομεν ὡς ἐντὸς πινακίου τὴν πόλιν ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Δυστυχῶς δὲν εἶναι αὕτη ὡς τὴν ἐφανταζόμεθα καὶ ὡς ὤφειλε νὰ εἶναι. Κάκιστα, ἀθλιέστατα ρυμοτομημένη, ὁμοιάζει μὲ παλαιοτάτην μᾶλλον πτωχὴν τουρκικὴν πόλιν ἢ μέ νέαν πλουσίαν Ἑλληνικήν. Παρὰ οἰκοδομὰς ὅπως δήποτε μεγάλας καὶ καινουργεῖς καλύβαι σαθραὶ καὶ ἑτοιμόρροποι ἢ οἰκῖσκοι νέοι, ἀκανόνιστοι καὶ ἀκαλαίσθητοι, μὲ χρώματα σχίζοντα ἀνηλεῶς τὴν ὅρασιν, μὲ γραμμὰς ἀκανονίστους, μὲ ἐξώστας κακοσχήμους. Ἐν σύνολον ἀδικοῦν τὴν καλαισθησίαν τῶν Πυργείων, ἀνθρώπων ἐν τούτοις, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀνεπτυγμένων, εὐγενῶν καὶ φιλοξένων.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις αὕτη μᾶς ἀφαιρεῖ τὴν διάθεσιν νὰ περιέλθωμεν τὴν πόλιν. Μία ἐπίσκεψις πρὸς τὴν καλὴν συνεργάτιδά μας κ. Λιούρδη, ἥτις κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μας μᾶς συνοδεύει μὲ γλάστρας ὡραίων ἀνθέων, μὲ κάνιστρα καρπῶν, μὲ κιβώτια γλυκυσμάτων, δίδουσα οὕτω ἡμῖν νέα δείγματα τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ἀγάπης της, ὡς καὶ τῆς παροιμιώδους φιλοξενίας τῶν συμπολιτίδων της. Εἰς μικρὸς σταθμὸς ἐν τῷ καφενείῳ τῆς κεντρικῆς πλατείας, ἐνῷ ὁ βουλευτὴς κ. Στεφανόπουλος μᾶς πείθει νὰ μείνωμεν μίαν ἔτι ἡμέραν καὶ νὰ μεταβῶμεν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ ἁμαξῶν, ἵνα ἀπολαύσωμεν ἀνετώτερον τοῦ γραφικοῦ ἐκείνου πανοράματος. Καὶ ἰδοὺ ὅλαι αἱ ἐκ Πύργου ἐντυπώσεις μας.

Τὴν ἐπαύριον διήλθομεν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν συνοδείᾳ τῶν βουλευτῶν ἀδελφῶν κ. κ. Στεφανοπούλων, τοῦ δημοφιλοῦς ἰατροῦ κ. Μπέλλου καὶ κυριῶν ἐκ Πύργου, κυριῶν μὲ ὡραίους μαύρους ὀφθαλμοὺς καὶ χαριέστατα σώματα, αἵτινες ἔσυρον τὸν ἑλληνικὸν χορὸν μὲ χάριν καὶ εὐκαμψίαν θαυμαστήν.

Καὶ τὴν φορὰν πλέον ταύτην ἀπεχαιρετίσαμεν ὁριστικῶς τὸν Πραξιτέλειον Ἑρμῆν, καὶ τὴν πετακτὴν τοῦ Παιωνίου Νίκην καὶ τὰ πλούσια καὶ γραφικὰ τῶν ἀρχαίων θεῶν ἐνδιαιτήματα καὶ τὴν ὡραίαν καὶ μαγικὴν τῆς Ὀλυμπίας φύσιν. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Πύργου μᾶς ἀνέμενον ὁ δήμαρχος Πύργου κ. Κρεστενίτης, μὲ ἐξωτερικὸν ὕφος καὶ τρόπους τελείου Παρισινοῦ, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐκεῖ Ἀστυνομίας κ. Βασιλείου, ὁ εὐγενὴς καὶ ὑποχρεωτικώτατος φίλος μας καὶ διευθυντὴς τῆς λέσχης δικηγόρος κ. Ἀρβανιτάκης, κομίζων ἡμῖν πολύτιμον δῶρον, τεραστίαν ἐκ σπανίων ρόδων τοῦ ἐν Κατακώλῳ παραδείσου του ἀνθοδέσμην.

Μετὰ ἀνταλλαγὴν ἐκεῖ τῶν τελευταίων ἀποχαιρετισμῶν καὶ εὐχαριστηρίων, καὶ μετὰ τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν καλὴν

πόλιν τοῦ Πύργου, ἡ κινητήριος μηχανὴ ἤρξατο ἀσθμαίνουσα καὶ μετακινουμένη, ἀπομακρύνουσά μας δι' ἀστραπιαίας ταχύτητος ἀπὸ τὴν φιλόξενον γῆν, εἰς ἣν διήλθομεν δύο ἐκ τῶν εὐχαριστοτέρων ἡμερῶν τῆς ζωῆς μας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ Δος ΣΕΒΑΣΤΗΣ ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Εἰς δεύτερον μάθημα ἀρχαιολογικὸν συνεκάλει καὶ πάλιν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἡ δεσποινὶς Καλλισπέρη τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τῆς πόλεώς μας.

Οὕτω ὁ ἔνδοξος βράχος τῆς Ἀκροπόλεως εἶδε καὶ πάλιν τὰς Ἀθήδας ἀνὰ ὁμάδας ἀναρριχωμένας ἐπὶ τῶν γραφικωτάτων ράχεών του καὶ συνωστιζομένας ὑπὸ τὸ Ἐρέχθειον, ὑπὸ τὸ περίστυλον τοῦ ὁποίου ἡ δεσποινὶς Καλλισπέρη ἀνέγνωσε τὴν ἀρχαιολογικὴν πραγματείαν της.

Ἡ εἰκὼν ἐν τῷ συνόλῳ της ὑπῆρξεν ἐξόχως γραφική. Ἡ νέα ζωή, ἡ σύγχρονος ἐν ἀντιπαραθέσει πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀθανασίαν. Ἓν μωσαϊκὸν ποικίλον, ἐν ψηφιδωτὸν πλούσιον καὶ εἰς ἀνεκτίμητον τέχνην καὶ εἰς ἄφθιτον κάλλος καὶ εἰς κομψὴν καὶ σφριγῶσαν νεότητα. Καὶ τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ ἐστέγαζεν εὐρύς, ἀπέραντος ὁ σαπφείρινος θόλος καὶ ἐπλαισίου γραφικῶς ἡ ἐπιχαρίτως ἐξελισσομένη ἅλυσις τῶν Ἀττικῶν ὀρέων καὶ πέραν ἡ κρυσταλλώδης θαλασσία ἔκτασις, λουομένη εἰς τὰ ἀπειροποικίλως ἐναλλασσόμενα χρώματα τῆς χρυσιζούσης Δύσεως

Ἡ δεσποινὶς Καλλισπέρη ἐπραγματεύθη τὸ περὶ Ἐρεχθείου θέμα ἱστορικῶς καὶ καλλιτεχνικῶς. Γενικώτερον δὲ περὶ Ἀκροπόλεως φέρουσα τὸν λόγον ἀνέγνωσε γαλλιστὶ ὡραίαν περιγραφὴν τοῦ ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κόμητος δὲ Μουί, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ ποιητικωτάτῳ συγγράμματι αὐτοῦ «Lettres Alhéniennes.»

Ἐν γένει ἡ διδασκαλία τῆς δος Καλλισπέρη καὶ ἕτερψε καὶ ἐδίδαξε τὰς ἀκροατρίας της, ὧν αἱ πλεῖσται ἐν θρησκευτικῇ σιγῇ ἠκροῶντο αὐτῆς κατὰ τὴν ἐπὶ ὥραν περίπου διάρκειαν τῆς ἀναγνώσεώς της.

Περὶ τὸ τέλος παρετηρήθησαν καί τινες κύριοι τῶν γραμμάτων, τῆς δημοσιογραφίας καὶ τῆς πολιτικῆς δειλῶς προχωροῦντες πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναικείας συγκεντρώσεως καὶ ὑπομειδιῶντες ὑπὸ τοὺς μύστακάς των διὰ τοὺς καινοφανεῖς τούτους νεωτερισμούς.

Δὲν ἐτόλμησαν ὅμως οὔτε κρίσεις νὰ ἐπιφέρουν, οὔτε ἐλευθερώτερον νὰ μειδιάσουν, διότι αἱ σύζυγοι καὶ αἱ ἀδελφαὶ καὶ συγγενεῖς των, ἦσαν ἐκεῖ ὑπερασπίστριαι καὶ πρόμαχοι ἀκατάβλητοι τῆς νεωτεριστρίας διδασκάλου των.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΡΑΓΚΑΒΗ

Τίς ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τοῦ ἀκαταπονήτου συγγραφέως, τοῦ δαφνοστεφοῦς ποιητοῦ, τοῦ μεγάλου διπλωμάτου, τοῦ ἐξόχου πατριώτου Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ; Καὶ τίς δὲν ἐθεώρησε μεγάλην ἐθνικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀπώλειαν τὸν θάνατόν του ;

Ἀλλ' ὁ θαλερὸς ὑπερογδοηκοντούτης πρεσβύτης κατανοῶν ἴσως τὸ μέγα κενὸν ὅπερ ἄφινεν ὄπισθέν του, ἀρῆκεν ὡς ὑστάτην φιλολογικὴν παραμυθίαν εἰς τὸ θαυμάζον αὐτὸν ἑλληνικὸν κοινὸν τὰ *Ἀπομνημονεύματά* του ὧν τὴν ἔκδοσιν ἀνέλαβε τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας.

Εἰς τὸ ὀγκῶδες τοῦτο σύγγραμμα περιγράφεται παρ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ὁ βίος του, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ οἱ βιωτικοὶ ὅροι ὑφ' οὓς ἀνεπτύσσετο ἡ εὐγενὴς ἑλληνικὴ κοινωνία ἐν Φαναρίῳ καὶ ἡ ἐκπολιτιστικὴ αὐτῶν ἐπὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων ἐπίδρασις, καὶ ἡ ἐν Ρουμανίᾳ εὐεργετικὴ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων δρᾶσις, βραδύτερον δὲ ἡ ἱστορία ὅλη τῆς εἰς βασίλειον ἀνασυστάσεως τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, μετὰ τῶν πολυαρίθμων φυλετικῶν περιπετειῶν της.

Πάντα ταῦτα ἠρτυμένα μὲ τὸ ἅλας τῆς εὐφυΐας τοῦ διασημοτέρου τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων συγγραφέων, καὶ ἐκτιθέμενα ἀμερολήπτως ἀποτελοῦν τὴν πιστοτέραν ἱστορίαν τοῦ συγχρόνου ἐλευθέρου καὶ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ, ἐν ταύτῳ δὲ καὶ τὸ τερπνότερον, διδακτικώτερον καὶ ψυχαγωγοτότερον ἀνάγνωσμα διὰ πάντα Ἕλληνα καὶ πᾶσαν Ἑλληνίδα.

Ὁ πρῶτος τόμος διαιρεῖται εἰς τρεῖς περιόδους. Ἐκ τούτων ἡ πρώτη πραγματεύεται τὰ κατὰ τὸν ἐν Κ)πόλει, Ρουμανίᾳ καὶ Ὀθησσῷ Ἑλληνισμὸν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης. Ἡ δευτέρα τὰ κατὰ τὸν Κυβερνήτην καὶ τὸ Σύνταγμα ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι καὶ ἡ τρίτη τὰ κατὰ τὸν βασιλέα Ὄθωνα μέχρι Μεταπολιτεύσεως. Φιλοκάλως καὶ ἐπὶ ὡραίου χάρτου τυπωμένος ὁ πρῶτος τόμος, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιεύσωμεν βραδύτερον περικοπὰς τινάς, τιμᾶται φρ. 5.

ΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ ΤΟΥ κ. ΛΥΚΟΡΤΑ

Ἡ συνάδελφος «Ἑστία» ἐδημοσίευσεν ἐν ἐπιφυλλίδι μελέτην τινα τοῦ γνωστοῦ πλέον εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν ὅλον διὰ τὰς νέας περὶ *ἕλξεως* θεωρίας του κ. Λυκόρτα. Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν εἴχομέν ποτε μεγάλην κλίσιν εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου δὲν εἴχομεν ἀκολουθήσει τὸν κ. Λυκόρταν ἐν ταῖς κατὰ καιροὺς ἀναπτύξεσι τῶν νέων θεωριῶν του.

Ἡ ἐπιφυλλὶς ὅμως τῆς «Ἑστίας», —προκειμένου μάλιστα περὶ σεισμῶν-- εἶλκυσε τὴν προσοχήν μας, καὶ σχεδὸν μᾶς ἔκαμε νὰ σχηματίσωμεν πεποίθησιν ὅτι ὁ κ. Λυκόρτας ἔχει δίκαιον.

Τόσον σαφῶς καὶ ὁμαλῶς ἐκθέτει τὴν θεωρίαν του, τόσον θετικῶς καὶ ὡρισμένως διατυπόνει τὰς γνώμας του καὶ ἐπιφέρει τὰς ἀποδείξεις του, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναί τις μαθηματικὸς διὰ νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

Δελεασθεῖσαι ἐκ τῆς μελέτης αὐτῆς ἀφήσαμεν τὴν «Ἑστίαν» καὶ ἐζητήσαμεν τὸ περὶ *ἕλξεως* σύγγραμμά του. Καὶ ἐδῶ ἡ αὐτὴ σαφήνεια, ἡ αὐτὴ κανονικὴ τῶν μαθηματικῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἀποδείξεων μεθοδικότης. Ὅλοι ὅσοι τὸν ἀναγινώσκουν τὴν αὐτὴν σχηματίζουν γνώμην, τὰς αὐτὰς διατυπόνουν πεποιθήσεις. Μόνον οἱ εἰδικοὶ ἀστρονόμοι τῆς πόλεώς μας μένουσιν εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἰχθύος ἀλαλίστεροι. Καὶ διὰ νὰ σιγοῦν, σημεῖον ὅτι οὐδὲν ἔχουν νὰ εἴπουν, οὐδὲν νὰ ἀντιτάξουν, ἀλλὰ καὶ δὲν θέλουν νὰ ἀνομολογήσουν ὅτι ὁ κ. Λυκόρτας ἔχει δίκαιον.

Δὲν εἶναι λυπηρὸν διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ὅλον νὰ μὴ εὑρεθῇ εἷς πλούσιος ἢ καὶ μία πλουσία νὰ θυσιάσῃ ὀλίγας ἑκατομμυρια δραχμῶν ὅπως τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Λυκόρτα μεταγλωττιζόμενον καὶ ἐκτυπούμενον γαλλιστὶ ἀποσταλῇ πρὸς μελέτην εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν ;

Δὲν θὰ εἶναι μία μεγάλη δόξα δι' ἡμᾶς, ἐὰν ἐπὶ τέλους εἷς Ἕλλην σύγχρονος ἐφεύρῃ μίαν νέαν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἀλήθειαν, διασκεδάσῃ μίαν πεπλανημένην δοξασίαν, οἵαν θεωρεῖ ὁ κ. Λυκόρτας τὴν περὶ ἕλξεως τῶν πλανητικῶν συστημάτων θεωρίαν;

Ἡμεῖς ἐλπίζομεν εἰς τὴν γνωστὴν τῶν Ἑλλήνων φιλοτιμίαν ὅτι καὶ τοῦτο τὸ ἐλάχιστον θέλει ταχέως κατορθωθῆ, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία θὰ ἐκφέρῃ τὸ «veto» της ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τοῦ τοσούτον κινήσαντος τὴν προσοχὴν καὶ περιέργειαν ὅλου τοῦ παρ' ἡμῖν ἀνεπτυγμένου κόσμου.

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ Κ. ΛΑΜΠΡΙΔΟΥ

Παρὰ τοῦ γνωστοῦ λογίου τῆς πόλεώς μας δικηγόρου κ. Λαμπρίδου ἀνεγνώσθη τὴν ἑσπέραν τῆς παρελθούσης τετάρτης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ ὡραία μελέτη περὶ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Ἑλλήνων.

Ὁ κ. Λαμπρίδης γνωστὸς ὡς ἐκ τῆς δημοσιεύτεως ὡραίων ἄρθρων του καὶ ἐκ τῆς καλλιεποῦς καὶ δικαίας ὑπὲρ τῆς γυναικὸς δικηγόρου μελέτης του, ἐπέδειξεν καὶ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ πραγματείᾳ του τὰ αὐτὰ συγγραφικὰ πλεονεκτήματα καὶ

τὴν αὐτὴν χάριν. Ἀνέπτυξε δὲ καὶ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸν συγκινήσαντα δικαίως τὸ ἀκροατήριόν του, ὅπερ θερμῶς τὸν συνεχάρη καὶ τὸν ἐχειροκρότησε μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀναγνώσματός του, τοῦ ὁποίου περικοπὰς τινὰς θὰ δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως εἰς τὸ προσεχὲς ἡμῶν φύλλον.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Τώρα μὲ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ προσεγγίζον θέρος ὅλαι καὶ ὅλοι μας αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκτοπισθῶμεν ὀλίγον, νὰ ταξειδεύσωμεν, νὰ ἀνέλθωμεν εἰς ψυχροτέρας χώρας, καὶ δροσερώτερα κλίματα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κυνικῶν καυμάτων τῆς χώρας μας.

Τὸ ζήτημα τῶν ἀνέτων καὶ εὐθυνῶν ταξειδίων γεννᾶται ἀμέσως ἐν τῇ σκέψει μας. Οἱ σιδηρόδρομοι εἶνε ἀνυπόφοροι. Τὰ διὰ θαλάσσης λοιπὸν ταξείδια εἶναι τὰ προτιμότερα καὶ ἀναπαυτικώτερα. Ἀλλ' ὄχι μὲ ἀτμόπλοια ξένων ἑταιρειῶν, τῶν ὁποίων ἡ μαγειρικὴ σπανίως μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ ἡ περιποίησις πάντοτε μετριωτάτη εἶναι, καὶ ἡ ταχύτης συνήθως ἀμφίβολος.

Ἡ Πανελλήνιος ἀτμοπλοΐα ἀνταποκρίνεται εἰς ὅλων τῶν ταξειδιωτῶν της τὰς ἀπαιτήσεις θέτουσα εἰς τὴν διάθεσιν των διὰ τοὺς λιμένας Μασσαλίας, Τεργέστης, Κ]λεως καὶ Μαύρης Θαλάσσης τὰ μεγάλα καὶ καινουργῆ ἀτμόπλοιά της, μὲ τὸν φιλόκαλον καὶ πλούσιον στολισμόν των, μὲ ὅλας τὰς εὐκολίας καὶ ἀναπαύσεις τῆς ἐν αὐτοῖς διαίτης, μὲ τὴν καθαρὰν καὶ ἐκλεκτὴν ἑλληνικὴν μαγειρικὴν μὲ τὰς ὡραίας σιδηρᾶς κλίνας των καὶ μὲ τὴν καταπληκτικὴν ταχύτητά των, καθ' ἣν καὶ τῶν Messageries ἀκόμη ἀναδεικνύονται ταχύτερα.

Ἐξ ἰδίας πείρας σχηματίσασαι τὴν περὶ τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Πανελληνίου Ἑταιρίας πεποίθησιν ταύτην, συνιστῶμεν θερμῶς πρὸς πᾶσαν ἀναγνώστριαν καὶ ἀναγνώστην μας αὐτά, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι παρέχομεν ἀληθῆ ἐκδούλευσιν εἰς τοὺς ταξειδεύοντας διὰ τῶν ἀτμοπλοίων τούτων.

Αἱ τιμαὶ δὲ εἶναι σχετικῶς πρὸς τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὴν πολυτελῆ δίαιταν τόσον εὐθηναί, ὥστε ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ ὑπάρχῃ Ἕλλην μὴ ταξειδεύων δι' αὐτῶν καὶ μὴ ἐννοῶν νὰ ἐνθαρρύνῃ ἐν Ἑλλάδι τὴν πρώτην καὶ μόνην Ἑταιρίαν, ἥτις τόσον ταχέως προήχθη καὶ τόσον ἐτίμησε τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ἀνὰ τὰς Εὐρωπαϊκὰς θαλάσσας, ἐν αἷς τὰ μεγάλα καὶ εὔκομψα σκάφη της περιάγουσιν αὐτήν.

Ἡμεῖς μετ' ἀληθοῦς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας γράφομεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, συγχαίρουσαι ἀπὸ καρδίας τὸ μετὰ τόσης δραστηριότητος ἐργαζόμενον διοικητικὸν συμβούλιον αὐτῆς ὡς καὶ τὴν ἀξιότιμον τῆς Ἑταιρίας διεύθυνσιν, καὶ εὐχόμεναι νὰ τὴν ἴδωμεν προαγομένην ἐπὶ τόσον, ὥστε καὶ ὑπερωκεάνια ταξείδια νὰ ἀναλαμβάνῃ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων

Ὡραία καὶ ποικιλωτάτη προμηνύεται ἡ Λαϊκὴ συναυλία τῆς σήμερον ἡ διδομένη ὑπὸ τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλομούσων, τὴν ὅην μ.μ. ἐν τῷ Ζαπείῳ Μεγάρῳ.

Ὄχι μόνον οἱ συνήθεις θαυμασταὶ τοῦ προσδευτικωτάτου τούτου καλλιτεχνικοῦ σωματείου, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ τάξεις θὰ σπεύσωσι νὰ ἀπολαύσωσιν ὀλίγων στιγμῶν θείαν ἀπόλαυσιν, δίδοντες ταὐτοχρόνως καὶ τὸν ὀβολόν των ὑχὲρ τῶν ἀτυχῶν ἀδελφῶν μας.

Τὸ Ζάπειον Μέγαρον θὰ εἶναι οὕτω σήμερον τὸ γενικὸν ἐντευκτήριον πάντων τῶν φίλων τῆς Τέχνης καὶ τῆς φιλανθρωπίας.

Τιμὴ εἰσιτηρίου δρ. 3.

ΜΙΑ ΘΕΡΜΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Κυρία Ἑλληνὶς ἄριστα κατηρτισμένη εἰς τὴν γλῶσσαν μας, ἐξ ἴσου δὲ εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ γερμανικήν, ἔξοχος κυμβαλίστρια καὶ ὑπερόχου ἐν γένει μορφώσεως, ἀνατροφῆς καὶ κοινωνικῆς θέσεως ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Ἡ πρὸς αὐτὴν μέλλουσα νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ τέκνα της μήτηρ, τὰ ἐμπιστεύεται εἰς ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ σοφὴν καὶ ἔξοχον μητέρα, δυναμένην ἐν πᾶσι νὰ φανῇ αὐτοῖς εὐεργετικὴ. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Κρητικοὶ γάμοι,

Τὸ ὡραῖον τοῦτο σύγγραμμα τοῦ κ. Π. Βλαστοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν ἀποτελεῖ ψυχαγωγικὸν καὶ τερπνὸν ἀνάγνωσμα διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν, στολίζει δὲ περιφανῶς πᾶσαν βιβλιοθήκην. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ τὸ ἀποκτήσωσι, ἀ; ἀποταθῶσι πρὸς ἡμᾶς.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἐφαίνετο προχωροῦσα καὶ αὕτη πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο ἡ Φράγκα καὶ ἡ Σιβύλη.

Ἐν τῇ βίᾳ καθ' ἣν ἐπροχώρει ὁ Ροβέρτος τὴν ὤθησεν ἀρκετὰ δυνατά.

—Συγχωρήσατέ με, κυρία! ἐψέλλισε μετὰ μεγάλης συστολῆς· ἡ ἀπροσεξία μου εἶναι πάντη ἀδικαιολόγητος.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του ἔκαμε τὴν ξένην κυρίαν νὰ ἀνατριχιάσῃ, κ'ἐκύταξε μετὰ μεγαλειτέρας προσοχῆς τὸν Ροβέρτον.

Ἀλλ' ἤδη οὗτος ἐξηκολούθει προχωρῶν.

Ἡ λιποθυμία τῆς Τερέζας παρήγετο μετ' ὀλίγον, καὶ ἤδη εἶχεν ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμούς της, χροιαὶ δὲ ροδόροοι ἐπεφαίνοντο εἰς τὰς παρειάς της.

Ἅμα ἀναγνωρίσασα τὴν Σιβύλην τῇ ἔθλιψε τὴν χεῖρα καὶ ἐπὶ τέλους τῇ εἶπε: Ἀ! καλή μου Σιβύλη, τί μεγάλη δυστυχία εἶνε αὐτὴ δι' ἐμέ.

Ὀπισθεν τοῦ Ροβέρτου διέκρινε προχωροῦσαν τὴν κυρίαν Γιακῶδσεν.

Αὕτη ἐπλησίασε ταχέως Ἐφάνης γενναία, Τερέζα, εἶπε. Τὸν ἀφῆκες νὰ ἀναχωρήσῃ τὸν σύζυγόν σου. Ἐπεθύμησα νὰ ἔλθω μόνη μου νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν ζωηράν μου συγκίνησιν ἐπὶ τῇ καλῇ καὶ γενναίᾳ ἀποφάσει σου καὶ νὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι ὁ χωρισμός σας δὲν θα διαρκέσῃ πολύ.

«Κάμνετε τὸ καλὸν μὲ τρόπον δεινὸν δι' ἐμέ, καὶ μὲ χωρίζετε ἀπὸ τὸ μόνον πρόσωπον τὸ ὁποῖον μὲ ἀγαπᾷ καὶ θέλει τὴν εὐτυχίαν μου.

— Καὶ τί εἶναι ἀπέναντι τοῦ ὅλου βίου μας χωρισμός ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιτύχωμεν τόσον μέγα καλόν! ἀντεφώνησεν ἡ Παυλίνα. Ἀντὶ νὰ μὲ καταρᾶσαι, ἔπρεπε νὰ μὲ εὐλογῇς, διότι σοὶ παρέχω τὸ μέσον νὰ ἀποδείξῃς εἰς ὅλον τὸ κόσμον, ὅτι δὲν ἐξέλεξες σύζυγον κανένα κοινὸν καὶ φιλόδοξον καὶ φιλοχρήματον ἄνθρωπον, ἀποβλέποντα εἰς τὴν περιουσίαν σου καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ καλλίστῃ κοινωνίᾳ σχέσεις του, ἀλλ' ἄνθρωπον γενναῖον, ἀποφασισμένον νὰ μοχθήσῃ χάριν σοῦ, καὶ ἱκανὸν διὰ μόνης τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς ἱκανότητός του νὰ ἀποκτήσῃ περιουσίαν.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούων, ἐνῶ συγχρόνως ἔλαμπεν ἐν τοῖς ὡραίοις ὀφθαλμοῖς τῆς βαρώνης ἔκφρασις γενναιότητος καὶ ὑψηλοφροσύνης, ὁ Ροβέρτος ἐφρικία ὅλος, ἀπερίγραπτος δ' ἐνθουσιασμὸς ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τῆς συμπαθητικῆς μορφῆς της.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀπήντησεν ἡ Τερέζα, ἀφήσατέ με ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τώρα δὲν βλέπω, δὲν καταλαμβάνω εἰμὴ ὅτι ἀπεχωρίσθην τοῦ συζύγου μου. Βραδύτερον θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Τώρα ὅμως ἀφήσατέ με εἰς τὴν θλίψιν μου!

— Χρυσῆ νονά! ἐψέλλισε μετ' ἀράτου αἰσθήματος ἀγάπης καὶ λατρείας ἡ Φράγκασὲ παρακαλῶ, συγχώρησέ την . . . . Εἶναι πολὺ λυπημένη! Δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ συνέλθῃ.

Μειδίαμα θείας γλυκύτητος ἡμιάνοιξε τὰ χείλη τῆς βαρώνης, ἀπηυθύνθη δὲ τοῦτο μετ' ἀπείρου συγκινήσεως πρὸς τὴν νέαν κόρην, ἥτις ἠννόει τόσον καλὰ αὐτήν.

—"Εννοια σου! Δὲν ὀργίζομαι καλή μου καὶ ἀκριβή μου Φράγκα, διότι εἰξεύρω πόσον ὑποφέρει. Ἐξακολούθει σὺ νὰ τὴν παρηγορῇς καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς. Ὅταν δὲ κατόπιν ἡσυχάσῃ, εἰπέ της ὅτι τὴν συγχωρῶ, καὶ ὅτι εἶμαι ἕτοιμος ὡς ἄλλοτε νὰ τὴν δεχθῶ εἰς τὴν ἀγκάλην μου μετὰ στοργῆς.

Ἡ φωνὴ δι' ἧς ἡ Παυλίνα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἦτο τόσον ἐκφραστικὴ καὶ τόσον γλυκεῖα, ὥστε ὁ Ροβέρτος παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ γονυπετὴς πρὸ αὐτῆς, καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις ἐφαίνετο μέχρι λατρείας ἀγαπῶσα τὴν Φράγκαν.

Ἠσθάνθη πως ἡ βαρώνη ὁποίαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν παρήγαγεν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ νέου ἐκείνου; Ἴσως.

Διότι ἐστράφη, καὶ πρὶν ἡ ἀπομακρυνθῇ συνοδευομένη μέχρι τινος ὑπὸ τῆς Φράγκας, περιέβαλε τὸν Ροβέρτον διὰ βλέμματος τόσον ἀπείρως γλυκοῦ καὶ τόσον διαπεραστικοῦ, ὥστε ὁ νέος ἔμεινεν ἔνεός, καὶ σκεπτόμενος, ὅτι ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῇ τοιοῦτον βλέμμα προσηλωμένον ἐπάνω του.

Δ'.

ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Παρῆλθον δέκα καὶ ὀκτὼ μῆνες. Ἡ Τερέζα, ἐμμένουσα καθ' ὁλοκληρίαν εἰς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ν. Δ. Ν. **Βώλον.** Φύλλα στέλλονται τακτικῶς. Θὰ συμβαίνῃ, τίς οἶδε πως, κατάχρησις. Στέλλονται ἐκ δευτέρου.—Κον Ν. Β. Τσαγκαράδαν. Βεβαίως ἐλήφθησαν καὶ εὐγνωμονοῦμεν ἀπείρως δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Σ. Κ. **Πύργον.** Ἡ ἄνευ ἐπιγραφῆς ἀνήκει εἰς τὴν κ. Π. Λ. πρὸς ἣν διευθύνεται τὸ ὅλον δέμα.—Καν Μ. Λ. **Ζάκυνθον.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Χρήματα δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ.—Δα Οὐ. Γ. **Λευκάδα.** Καλὴ ἐπιστολή σας μετ' ἐσωκλείστων χρημάτων ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.—Καν Β. Κ. Α. **Ζαγαζίγ.** Ἐὰν ἐγκριθῇ δημοσιεύσται.—Καν Ε. Δ. Κ. **Σῦρον.** Ἡ μήτηρ σας κατέβαλε τὴν συνδρομὴν τοῦ 93. Ὑμετέρα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Π. Λ. **Λεμησσόν.** Ἐπιστολή σας μετὰ συναλλαγματικῆς ἐλήφθη. Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἔχετε ἀφεύκτως ἐπιστολήν μου μετὰ ζητουμένων πληροφοριῶν.—Δα Α. Ι. Κ. **Δαρδανέλια.** Ἐγράψαμεν πρὸς ὅλας, προσφερόμεναι νὰ στείλωμεν τοὺς καθυστερήσαντας. Δὲν σᾶς ἀπήντησαν εἰσέτι; Θερμὰ συλλυπητήρια.—Δαν Ε. Μ. **Κάϊρον.** Διατὶ δὲν γράφετε εἰς τὴν γλῶσσαν σας; Χωρὶς νὰ εἰξεύρω διατί, ἠρυθρίων ἀναγινώσκουσα τὴν Γαλλικὴν ἐπιστολήν σας.—Κον Ι. Στ. **Βερδιάνσκαν.** Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 58 ἐλήφθη. Ἀπείρως εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν ἀποστέλλουσαι καὶ ἀποδείξεις.—Καν Κλ. Κ. Γ. **Μηλέας.** Δὲν ἐλάβομεν οὔτε ἐπιστολήν, οὔτε συνδρομὴν 94. Ὁ ἐν λόγῳ κύριος ἐντελῶς ἄγνωστος ἐνταῦθα. Φροντίσατε, εὐαρεστουμένη διὰ τὰ περαιτέρω.—Καν Γ. Δ. Μ. **Πάτρας.** Δὲν ἔχομεν δυστυχῶς καιρὸν διὰ τοιαύτας φροντίδας. Νομίζομεν ὅτι ὅταν ἀπευθυνθῆτε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν κ. Λ. θὰ σᾶς στείλῃ τὰ ζητούμενα δείγματα.—Καν Ε. Μ. **Πειραιᾶ.** Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγοράσωμεν ἡμεῖς τὴν ζητουμένην σταφιδίνην. Ἀπευθυνθῆτε κατ' εὐθεῖαν εἰς τοὺς κ. κ. Roche **Zànnos.**—Καν Ι. Πρ. **Πάτρας.** Ζητοῦμεν συγγνώμην, διότι σᾶς ἐγράψαμεν, ἀγνοοῦσαι τὰ καθ' ὑμᾶς. Λυπούμεθα διὰ μεγάλην συμφοράν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Π. Π. **Βῶλον.** Ἐπιστολή σας μετ' ἐσωκλείστου ἐπιταγῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.—Καν Ν. Σ. **Βῶλον.** Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν συντομευθῇ εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ ὡς διηγημάτιον καὶ νὰ περιληφθῇ εἰς ἓν ἢ δύο φύλλα.—Καν Ε. Ν. Δρ. **Σῦρον.** Σφάλλετε νομίζουσα ὅτι δὲν σᾶς ἔγραψα, διότι μοὶ εἶσθε ἄγνωστος. Πᾶσαι αἱ ἀναγνώστριαί μου μοὶ εἶναι προσφιλεῖς. Δὲν ἔγραψα, ἁπλούστατα διότι δὲν εὗρον καιρὸν ἐλεύθερον. Εὐθὺς ὡς μοὶ μείνουν στιγμαὶ τινὲς θὰ τὸ πράξω εὐχαρίστως. Εὐγνωμονῶ ἀπείρως δι' εὐγενῆ φροντίδα σας ὑπὲρ Ἐφ. Κυριῶν. Φύλλα ἀπεστάλησαν πρὸ πολλοῦ εἰς νέας συνδρομητρίας.—Καν Α. Σ. **Βατοὺμ.** Ζητούμενα φύλλα ἐξηντλήθησαν. Εὐθὺς ὡς ἀνατυπωθοῦν τὰ ἀποστέλλομεν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη.—Καν Εὐ. Κ. **Σῦρον.** Συνδρομὴ νέας συνδρομητρίας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Α. Φ. **Νέαν Ὑόρκην.** Ἐλπίζομεν ὅτι ἤδη τὰ λαμβάνετε τακτικῶς, καὶ ὅτι ἐλάβετε ζητούμενα μετὰ ἡμερολογίου. Γράφομεν. Τηροῦμεν ὡραίαν ἀνάμνησιν τῶν στιγμῶν, ἃς διήλθομεν πλησίον σας.—Κον *Μ*. Γ. **Καλαφάτη.** Εἴχετε δίκαιον. Δὲν εἴχομεν παρατηρήσει τ· νόμισμα. Γράφομεν.—Καν Μ. Γ. Η. **Πάτρας.** Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀποστέλλουσαι φύλλα πρὸς τὴν κ. Κοαζιοπούλου;—Καν Π. Δρ. **Πάτρας.** Ἐνεγράφητε. Εὐαρεστήθητε νὰ ἀποστείλητε συνδρομήν.—Καν Φ. Στ. **Πύργον Βουλγαρίας.** Ἐνεγράφητε. Συνδρομή σας πρὸς τὸν αὐτόθι ἀντιπρόσωπόν μας. Καν Σ. Π. **Ναύπλιον** Ἐλήφθησαν. Συνεχίζομεν ἀποστολήν, προσφέρουσαι ὑμῖν εὐχαρίστως τὸ φύλλον.—Καν Λ. Τσ. **Ἀθήνας.** Δὲν ἐνεκρίθη. Ἐπιδοθῆτε εἰς τὴν πεζογραφίαν μᾶλλον. Καν Αἱ. Μ. **Πειραιᾶ.** Ὄχι. Ἀκατάλληλον. Εἶναι ἀπελπιστικὴ ἡ μανία αὐτὴ τῆς ποιήσεως. Νομίζετε ὅτι ποίησις εἶναι νὰ ἀραδιάζῃ τις λέξεις ἀσυναρτήτους καὶ ὁμοιοκαταλήκτους. Διατὶ τόσαι νεάνιδες χάνουν ἀσκόπως τὸν πολύτιμον καιρὸν των γράφουσαι γελοίους στίχους καὶ ὑποχρεοῦσαι καὶ ἡμᾶς νὰ χάνωμεν τὸν καιρόν μας ἀναγινώσκουσαι. Εἰς τὸ ἑξῆς, ἐπειδὴ ἀνὰ ἑκατοντάδας καθ' ἑβδομάδα λαμβάνομεν ἀνούσια ποιήματα, οὔτε θὰ ἀπαντῶμεν πρὸς τὰς ἀποστολεῖς αὐτῶν.—Κον Ἐμ. Στ. **Κύθηρα.** Τὰ γραφόμενά σας μὲ ηὐχαρίστησαν. Δυστυχῶς μοὶ εἶναι δύσκολον νὰ προμηθευθῶ τὸ ἔργον ἐν ᾧ ἡ πραγματεία σας. Ἐὰν θέλετε γράψατε εἰς τὸν διευθυντὴν νὰ μοὶ τὸ ἀποστείλῃ Θὰ γράψω εὐχαρίστως τὰς περὶ αὐτοῦ κρίσεις μου.—Κον Μ. Τσ. **Ἰσμαϊλίαν.** Ἐπιστολήν σας εὐγενῆ μετὰ φρ. 38 ἐλάβομεν Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον. Ε. Κ. **Κοζάνην.** Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἀλλὰ συνδρομὴ δὲν ἐλήφθη εἰσέτι. —Καν Ε. Μ. Ν. **Τρίπολιν.** Τὸ γραφεῖον μας δὲν εἶνε μεσιτικόν. Ἀποτανθῆτε ἀλλοῦ. Καν Μ. Κ. **Ἀλεξάνδρειαν.** Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκοδέσποινα ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Παρὰ τὸν οἰκοδεσπότην κυρίαι, πκρὰ τὴν οἰκοδέσποιναν κύριοι. Αἱ παρ' αὐτοὺς θέσεις καὶ ἰδίᾳ ἡ ἐκ δεξιῶν εἶναι ἡ τιμητικωτέρα.—Κον Π. Μ **Γαλαξείδιον.** Ἡ συνδρομὴ τῆς νέας συνδρομητρίας ἐλήφθη. Φύλλα ἀμφοτέρων ἐστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Δα Ὄλ Ν. Γ. **Τρίπολιν.** Συνδρομὴ Οἰκ. ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Κον Π. Π. **Ρέθυμνον** Ἕκαστον τοκομερίδιον τιμᾶται 8 φράγκα χρυσᾶ, ὥστε δύνασθε οὕτω νὰ ἐξαργυρώσητε αὐτά. Γράφομεν προσεχέστατα. — Καν Αἱ Δ. **Σῦρον.** Ποτήριον ρακῆς. — Καν Ν. Χ. **Ἰωάννινα** Εὐγενής σας ἐπιστολὴ μετὰ φάγκωνρ χρυσῶν 100 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Κον Ε. Κ. Μ. **Κεφαλληνίαν.** Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Α. Αὐ. **Μίνιαν.** Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Κον Μ. Α. Α. **Καραμπουνάρ.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Φύλλα ἀποστέλλονται.—Κας κ. Μ. Κ. **Σπάρτην**, Α. Γ. Αμ. **Κεφαλληνίαν**, Αἱ. Γ. Κ. **Κεφαλληνίαν**, Γ. Μ. **Βῶλον**, Ν. Γ. Ν. **Πορταριάν**, Κο. Πρ. **Σέριφον**, Αἱ. Β. **Αἰτωλικόν**, Ε. Σχ. **Φιλιατρᾶ.** Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

τὰς προτέρας ἰδέας της, ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμά της ὡς στοιχειοθέτου.

Ἀφοῦ ὁ Ἀνδρέας ἐργάζεται, διατί νὰ παύσω ἐργαζομένη ἐγώ, ἔλεγεν. Ἔπειτα, εἰς τὸ τυπογραφεῖον λησμονῶ τὰ πάντα, διασκεδάζω κἄπως, ἡ ἐνασχόλησις δὲ ὁπωσδήποτε ἐλαφρύνει τὴν θλῖψιν μου, ἐνῷ ἀπὸ τὴν ἀργίαν πᾶν ἄλλο ἢ τὸ τοιοῦτον δύναμαι νὰ προσδοκῶ.

Ἐντούτοις ὁ Ἀνδρέας ἔγραφε συχνά.

Ἡ ὑγεία του ἦτο καλλίστη, ἡ δραστηριότης του ἀκατάβλητος, ἡ δὲ ἐπιτυχία ὑπερέβαινε πᾶσαν προσδοκίαν.

Δὲν εἶχε κάμει ἀκόμη ἀποστολὴν χρημάτων πρὸς τὴν σύζυγόν του ἐλλείψει ἀνθρώπου ἀξίου ἐμπιστοσύνης εἰς ὃν νὰ ἠδύνατο νὰ ἀναθέσῃ τὴν μεταβίβασιν τοῦ ποσοῦ εἴς τι κεντρικὸν σημεῖον τῆς Γουϊάνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου νὰ ἦτο εὔκολος ἡ εἰς Εὐρώπην μεταβίβασις αὐτοῦ.

Ἀφ' ἑτέρου δὲν τολμᾷ νὰ ἀφήσῃ ὅλως μόνον τὸ μεταλλεῖον καὶ νὰ μεταφέρῃ ὁ ἴδιος τὰ χρήματα. Τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκετο ἦτο περικυκλωμένον ἀπὸ σμήνη κακούργων παντὸς εἴδους. Ἂν εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἡ παρουσία του ἐκεῖ ἠγγυᾶτο περὶ τῆς παντελοῦς ἀσφαλείας. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι τὸν ἀνεγνώριζον ὡς κύριόν των, καὶ ὡς κύριον ἐνεργητικὸν καὶ ἀποφασιστικόν, ὅστις διὰ τὸ ἐλάχιστον δὲν θα ἐδίσταζε νὰ τοὺς φονεύσῃ ὡς σκύλους. Τὸ πρὸς αὐτὸν δὲ σέβας των ἔφθανε μέχρι φανατισμοῦ, ἀφοῦ ἔστειλε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὸν ᾅδην τρεῖς τέσσαρας ἐξ αὐτῶν.

Ἐνῷ ἀνέμενεν εὐκαιρίαν ὅπως στείλῃ χρήματα, ἀνεκάλυψεν ἐν τῷ ὄρει εἶδος ἀνοικτοῦ σπηλαίου ἐν μέσῳ κολοσσαίου βράχου, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ προσέλθῃ τις ἢ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου μέρους. Ὁ Δανζελὺ ἔκλεισε καλῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ τὸ ὠχύρωσε μεταβαλὼν αὐτὸ εἰς ἀληθῆ προμαχῶνα. Ἐπὶ τῆς προσόψεως αὐτοῦ ἔκτισε τὴν οἰκίαν του. Ἐκεῖ ἐναποθέτει τοὺς θησαυρούς του οὓς φυλάττουν δύο μολοσσοὶ κύνες οἵτινες εἶναι ἀρνία μαζῆ του, φοβερὰ ὅμως καὶ ἀνήμερα θηρία ἀπέναντι παντὸς ὅστις ἤθελεν ἀποπειραθῇ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Γυνή τις παράφρων περίπου, βεβαίως ὅμως βωβή, ἣν συνήντησεν ἅμα τῇ ἀφίξει αὐτοῦ εἰς τὸ μεταλλεῖον, λευκὴν δ' ἔχουσα τὴν κόμην καὶ μαύρους τοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἦσαν ὡς μέλανες ἀδάμαντες, σχετικῶς νέα, καὶ ἔχουσα ἀποτυπωμένην ἐπὶ τῆς γλυκείας φυσιογνωμίας της σπαρακτικὴν ἔκφρασιν θλίψεως, ἦτο τὸ μόνον πρόσωπον ὅπερ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ σπήλαιόν του, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε φρουρεῖ ἐπίσης ἀσφαλῶς ὅσον καὶ οἱ κύνες του, χάρις εἰς τὸν τρόμον τὸν ὁποῖον, καθὸ τρελλή, ἐμπνέει εἰς τοὺς προληπτικοὺς τοῦ τόπου κατοίκους.

Ἡ γυνὴ αὕτη προσεκολλήθη παραδόξως πρὸς αὐτόν, οὕτω φρονεῖ τοὐλάχιστον, διότι ἡ ἀτυχὴς δὲν ὁμιλεῖ διόλου καὶ φαίνεται ὡς νὰ μὴ τῇ κάμουν τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα.

Αἱ λεπτομέρειαι αὗται, γινωσκόμεναι παρὰ τῆς Τερέζας πρὸς τὴν Φράγκαν, τὴν Σιβύλην καὶ τὸν Ροβέρτον, ἐκίνουν εἰς ἄκρον τὴν περιέργειαν ὅλων.

Ἔφθασεν ἤδη καὶ ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ οἰκογένεια δὲ Ροσεβὲλ μεταβαίνει εἰς τὴν Νορμανδίαν.

Ἡ Φράγκα ἐνεθάρρυνε τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ Ροβέρτου, καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ οὔτε κἂν ἐξ ἀπροσεξίας ἐκδήλωσίς τις διὰ λόγων τῶν ἀμοιβαίων αὐτῶν αἰσθημάτων, καὶ οὗτος καὶ ἐκείνη γνωρίζουν κάλλιστα ὅτι ἀνταγαπῶνται.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Τερέζα τὸ γνωρίζει. Τὸ ἐπιδοκιμάζει πληρέστατα, διότι εἶναι βεβαία ὅτι ὁ Ροβέρτος εἶναι ἄξιος τῆς Φράγκας, καὶ ὅτι θὰ τῆς καταστήσῃ εὐτυχῆ τὸν βίον.

. . . .

Ἦτο ἀρχὴ τοῦ Ἀπριλίου. Κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος ὁ Ροβέρτος εἶχε στείλει εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν συναινοῦντος καὶ τοῦ Ἀνδρέα, τὴν περίφημον ἐκείνην προτομὴν τῆς Τερέζας, καὶ εἶχε γίνει ἱκανὸς περὶ τούτου λόγος. Ἤδη ἐπρόκειτο νὰ ἀξιωθῇ μείζονος ἔτι προσοχῆς ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ δι' ἐκθέσεως ἀξιολογωτέρων ἔργων. Ἂν ἐπετύγχανε, θὰ ἐλάμβανε τὸ πρῶτον βραβεῖον χάρις δ' εἰς τοῦτο θ' ἀπέκτα γενικὴν φήμην, θὰ ἐπετύγχανε παραγγελίας καὶ τὸ κυριώτερον θὰ ἔκαμνε βῆμα πρὸς τὰ πρόσω ὅτι θὰ καθίστα αὐτὸν μᾶλλον ἄξιον τῆς Φράγκας.

Τὰ ἔργα ἅτινα ἔστειλεν εἰς τὴν ἔκθεσιν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἦσαν δύο, παμψηφεὶ ἤδη γενόμενα δεκτὰ ἐν αὐτῇ παρὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐπιτροπῆς. Τὸ πρῶτον ἐκ τούτων ἦτο ἀγαλμάτιον παριστάνον τι γενικῶς γνωστόν, τὸ ὁποῖον ὅμως κατώρθωσε νὰ κινῇ πολὺ τὴν προσοχήν. Τὴν Μινιὼν κλαίουσαν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς πατρίδος της. Ἡ Μινιὼν αὕτη ἐκάθητο μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνῷ τὸ πρόσωπόν της, ἦτο ὀδυνηρῶς μελαγχολικόν. Οἴκοθεν τῷ εἶχε προτείνει ἡ Φράγκα νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον εἶχε δὲ μετὰ τοσαύτης ἐντελείας προσλάβει τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς Μινιών, ὥστε ὁ Ροβέρτος, ἂν ἔκαμε ἀριστοτέχνημα, ὀφείλει τοῦτο εἰς τὸ ὅτι πιστῶς ἀντέγραφεν ὅ,τι ἔβλεπε.

Τὸ ἄλλο ὅμως ἔργον, ἡ ΠΑΡΙΣΙΝΗ, ὑπερέβαινε τὴν Μινιὼν κατά τε τὸ κάλλος καὶ τὴν χάριν.

(ἀκολουθεῖ)